

Wedstrijdverslag

Breda Yeti's - Team Joe Bar 8 – 3 (29 nov. 2017)



Back to basics

Vorige week kregen we een uitnodiging om op woensdagavond een wedstrijd te spelen in Breda tegen de Yeti's. Normaalgesproken is het lastig om op zo'n korte termijn een team op de been te brengen, maar tot veler verbazing konden we met drie volle lijnen aantreden. De animo was hoog en al snel bleek waarom: de aantrekkingskracht van de Bredase ijsbaan is nauwelijks te weerstaan aangezien deze een beroep doet op onze diepe verlangens om terug te keren naar de basis, naar de oertijd van het ijshockey. Een soortgelijk verschijnsel zie je in de NHL waar de jaarlijkse outdoor classic met gemak 80.000 toeschouwers of meer trekt. Je ziet het ook bij de langebaanschaatsers, die wekelijks met plezier hun rondes rijden op de 400 meter baan, maar pas echt enthousiast worden als het gaat vriezen en ze het spiegelgladde, om de paar uur perfect geprepareerde ijs mogen verruilen voor met zand en sneeuw bestrooid krakend natuurijs vol gaten en scheuren. En al willen we het niet toegeven of zijn we ons er in ieder geval niet van bewust, die drang leeft ook diep in iedere speler van Team Joe Bar en in Breda hebben ze om daaraan tegemoet te komen de ervaring van een potje ijshockey op natuurijs voor zover mogelijk nagebootst. Het begon al bij binnenkomst, waarbij direct bleek dat we het ijs niet voor onszelf alleen hadden. Jongedames op kunstschaatsen draaiden hun pirouettes, terwijl andere liefhebbers op gehuurde ijzers hun eerste slagen maakten. Het vervolg liet zich raden, want het ging zoals het ook op een ondergelopen grasveldje gaat; wanneer steeds meer ijshockeyers het ijs betreden, trekt het overige publiek zich langzaam terug, kunnen de goaltjes worden geplaatst en kan de wedstrijd beginnen. De natuurijservaring was daarmee nog niet compleet, want een ander aspect wat het buitengevoel doeltreffend versterkte, was de wijze waarop je in Breda het ijs betreedt, namelijk met de nodige hindernissen en zo hoort het. Want ga je schaatsen op een

ven in het bos, dan moet je ook meters lopen door het opgeschoten riet. Bij de bredere sloten moet je niet zelden langs een steile grashelling afdalen en als het ijs plaatselijk onvoldoende is aangegroeid, dan dient er over slecht gelegde matten te worden gekluund. Dat effect is in Breda bijzonder realistisch nagebootst door het ontbreken van poortjes bij de spelersbanken en het gebruik van felgekleurde losliggende 30x30 stukjes vloerbedekking, waartussen je steevast met je schaatsen op de betonnen tegels terecht komt. Voeg daar het sluiten van de netten aan toe zodat je in het geheel niet op de spelersbank terecht kunt en je hebt een mooi begin om de stemming erin te krijgen. Ingewijden vertelden ons dat dit noodzakelijk was om de veiligheid van de schaatsers op de 400 meterbaan te garanderen. Wij wisten wel beter, om te beginnen omdat die baan er verlaten bij lag en tevens omdat niemand van ons zover met een puck kan schieten. Nee, het ging hier om het creëren van een unieke sfeer en dat is meer dan gelukt. Tijdens het eerste uur was van vliegende wissels door de dichte netten al helemaal geen sprake, integendeel. We moesten verzamelen aan de korte kant, waarna de eerste lijn de arena mocht betreden, er twee minuten werden gespeeld en er vervolgens een driehoornige toeter afging en de hele lijn kon worden gewisseld. Dit alles kwam de concentratie niet ten goede en toen we van onze verbazing waren bekomen, stonden we al met 3-0 achter.

In de tweede periode kwamen we beter in ons spel, waarschijnlijk omdat de netten nu voldoende waren opgetrokken om de spelersbanken te kunnen gebruiken. Dat leidde overigens tot levensgevaarlijke taferelen. Spelers bleven halverwege hun sprong over de boarding haken in het net of aan de blauwe rand, sommigen werden door drie man van het ijs getrokken terwijl anderen met gevaar voor eigen leven het ijs op sprongen vanaf een verhoging. Pieter brak daarbij het blad van zijn schaats en Marc zelfs zijn duim. Dat mocht de pret niet drukken en naarmate de wedstrijd vorderde kwamen we beter in ons spel. We scoorden een tegendoelpunt en de periodestand van 3-1 gaf de burger moed. In het laatste bedrijf gingen we er vol tegenaan. Lotte scoorde onze tweede treffer en Peter bracht ons eindtotaal op 3. Niet genoeg voor de winst, maar wel voldoende om de derde periode af te sluiten met een 2-2 gelijke stand, vooral ook door goed keeperswerk van Bart. De wiskundigen onder ons zullen het ermee eens zijn dat we ongetwijfeld zouden hebben gewonnen als we nog drie periodes hadden doorgespeeld, een kwestie van eenvoudig extrapoleren. Maar helaas ging om een uur of 11 de stekker eruit. Dat we het niet bij deze ene wedstrijd zullen laten, moge echter duidelijk zijn, want het was een prima partij tussen twee sportieve tegenstanders. Voor de revanche stel ik voor om te wachten totdat het water in het stadswandelpark is bevroren. Dan pakken wij het goaltje net voor het bruggetje zodat zij eraan moeten wennen dat ze steeds om het wak met de eendjes moeten schaatsen. De overwinning zal ons dan niet kunnen ontgaan en dat lijkt me na deze avond wel zo eerlijk.